

- a) Czy państwo członkowskie może wykonywać przyznane mu uprawnienia dyskrecjonalne w zakresie uznania za podmiot o charakterze społecznym w ten sposób, że uznaje ono wprawdzie osoby świadczące usługi na rzecz kas społeczno-opiekuńczych, nie uznaje jednak personelu opiekuńczego posiadającego uprawnienia państwowe, świadczącego usługi bezpośrednio na rzecz osób wymagających opieki?
- b) W przypadku gdy personel opiekuńczy posiadający uprawnienia państwowe należy uważać za podmiot o charakterze społecznym: Czy uznanie agencji pracy tymczasowej, delegującej personel opiekuńczy posiadający uprawnienia państwowe do uznanych instytucji opiekuńczych (instytucji przejmujących), wynika z uznania delegowanego personelu?
- 2) W przedmiocie wykładni art. 134 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej:

Czy zapewnienie personelu opiekuńczego posiadającego uprawnienia państwowe w celu świadczenia usług opiekuńczych przez instytucję przejmującą (użytkownika) jest niezbędne jako transakcja ściśle związana z opieką i pomocą społeczną, jeśli instytucja przejmująca nie może prowadzić działalności bez personelu?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-364/10 Duravit AG i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Duravit AG i in.

(Sprawa C-609/13 P)

(2014/C 71/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Duravit AG, Duravit SA, Duravit BeLux SPRL/BVBA (przedstawiciele: Dr. U. Soltész, LL.M. i C. von Köckritz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-364/10 w zakresie, w jakim oddalił skargę wnoszących odwołanie;
- Stwierdzenie pełnej nieważności art. 1 ust. 1, art. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie C(2010) 4185 wersja ostateczna w sprawie COMP/39.092 — instalacje sanitarne do łazienek na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE w części, w jakiej dotyczy wnoszących odwołanie;
- Posiłkowo (do żądania drugiego) uchylenie lub znaczne obniżenie grzywien nałożonych we wspomnianej decyzji na wnoszących odwołanie;
- W dalszej kolejności (do żądań drugiego i trzeciego) skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;
- W każdym razie obciążenie Komisji kosztami wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, domniemanie niewinności i prawo do rzetelnego procesu (art. 47 i art. 48 ust. 1 w związku z art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 i 2 EKPC), gdyż odmówił nieograniczonej kontroli zaskarżonej decyzji, o którą wyraźnie wniesiono, przyjął założenie domniemania prawidłowości ustaleń faktycznych i prawnych Komisji i nie skorzystał wystarczająco z przysługującej mu swobody przy ustalaniu grzywiny.

Po drugie, Sąd naruszył art. 263 TFUE, prawo skarżących do skutecznego środka prawnego (art. 47 ust. 1 karty) i zasadę równości stron, wykonując w sposób niewystarczający swoją kontrolę legalności i przekraczając jej granice na niekorzyść wnoszących odwołanie.

Po trzecie, Sąd wypaczył treść akt pod wieloma względami w sposób oczywisty i istotny dla rozstrzygnięcia i w następstwie tego naruszył prawo i uznane zasady postępowania dowodowego.

Po czwarte, Sąd dopuścił się błędów proceduralnych i naruszył art. 48 § 2 regulaminu postępowania, prawo skarżących do obrony oraz ich prawo do rzetelnego postępowania i zasadę równości stron, posługując się dowodami niedopuszczalnymi i przedłożonymi po terminie oraz spóźnioną argumentacją Komisji na niekorzyść wnoszących odwołanie i odrzucając niezgodnie z prawem wszystkie wnioski dowodowe wnoszących odwołanie z niewystarczającym uzasadnieniem.

Po piąte, Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE i naruszył swój obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że Komisja słusznie obciążyła wnoszących odwołanie udziałem w jednolitym naruszeniu dotyczącym różnych produktów z zakresu kranów i mocowań, kabin prysznicowych i ceramicznych urządzeń sanitarnych.

Po szóste, Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE, stosując na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE niewłaściwe kryterium do oceny wymiany informacji, przyjmując obowiązek zdystansowania się wnoszących odwołanie od dyskusji podmiotów niekonkurujących i oceniając rzekome „próby porozumień” przy szczególnych okazjach w ramach związków obejmujących wiele produktów jako popełnione naruszenie art. 101 TFUE.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-111/11, ClientEarth przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez ClientEarth

(Sprawa C-612/13 P)

(2014/C 71/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-111/11;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez dokonanie błędnej wykładni wyrażen „śledztwo [dochodzenie]” i „naruszyłoby ochronę [...] celu [...] śledztwa [dochodzenia]” zawartych w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾.

Sąd popełnił błąd, stwierdzając w sposób kategoryczny, że „sporne badania wchodzą w zakres dochodzenia Komisji w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001”.

Według pierwszej części tego zarzutu Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „śledztwo [dochodzenie]”.

Część druga zarzutu : nawet przy założeniu, że było prowadzone dochodzenie, Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni wyrażenia „naruszać”. Sąd powiązał pojęcie ujawnienia z pojęciem naruszenia, bez konkretnego wskazania, w jaki dokładnie sposób ujawnienie miałyby naruszać „cel” dochodzenia.

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa poprzez naruszenie art. 4 ust. 1, 2 i 4 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus, w Danii, w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.⁽²⁾

Zarzut ten obejmuje pięć argumentów. Po pierwsze, Sąd popełnił błąd, stosując zawężająco obowiązek dokonania wykładni art. 4 ust. 4 lit. c) konwencji z Aarhus. Po drugie, Sąd popełnił błąd przy zastosowaniu spornego środka w świetle konwencji z Aarhus. Po trzecie, Sąd popełnił błąd w związku ze spoczywającym na nim obowiązkiem dokonania wykładni konwencji z Aarhus zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym. Po czwarte, Sąd popełnił błąd, odmawiając bezpośredniego zastosowania art. 4 i 4 ust. 4 lit. c) konwencji z Aarhus. Wreszcie, Sąd błędnie zastosował prawo, dopuszczając odstępstwo od stosowania konwencji z Aarhus oparte na „specyficznych cechach” Unii Europejskiej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Sąd art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽³⁾, a także art. 4 ust. 2 in fine, oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.